

Frode Halles bisettelse fra Ullern kirke 19.02.1995.
Tale ved kransenedleggingen ved Lauritz Lofstad.

Det er med dyp respekt og tungt hjerte jeg idag står her ved Frode Halles bære.

Jeg skal få lov til å legge ned en krans ved båret på vegne av hans krigskamerater fra den siste verdenskrig og spesielt alle dem som stod under hans kommando på østfronten i de dager - i takknemlighet for det han var for dem - den gang - og i alle årene senere etter krigen inntil han fullendte sitt livsløp.

Frode Halle fikk et langt og rikt liv. Han fikk utfoldelse for sine rike anlegg og evner og realiserte seg selv som f.eks. som ledende ingeniør i forbindelse med store vei- og jernbaneanlegg i Iran, men framfor alt som befalingsmann, offiser, på østfronten under den siste verdenskrig. Det var utvilsomt hans livs største utfordring.

Etter alle disse år etter krigen og ansikt til ansikt med livets avslutning, så er ikke spørsmålet om han var på den riktig eller gale side under krigen påtrengende. Men hvordan var han som menneske? Hvordan levet han sitt liv?

Etter moden overveielse valte han Østfronten. Den var den riktige side for ham.

Med krigsskole som bakgrunn bar han med seg i felten mange av de beste egenskaper som har kjennetegnet den norske offiser. Han var rolig, sindig og en dyktig fagmilitær. Han tilstrebet ikke sin egen personlige karriere som enkelte gjorde, og henlot seg ikke til å ta unødige risiki som kunne ha kostet hans undergivne dyrt. Hans medfødte autoritet, hans mennekelighet midt i en hard tid og den omsorg og omtanke han alltid utviste, gjorde at han nøt stor tillit og respekt i alle kretser, ikke minst blant sine menn, det være seg som kompanisjef i den norske legion på Leningradfronten omkring 1942/43, senere som regimentsadjutant i pansergrenaderregimentet "Norge" som var i innsats ved Narva, og endelig fra våren 1944 som kommandør for skijegerbataljonen i Finland.

Dette har allerede hans sønn, Frode, berettet om i det levnetsløp som presten nettopp leste opp her i kirken.

Det var under sin permisjon til Norge i juni 1944 at hans bataljon ble nedkjempet av russerne og det falt så mange unge nordmenn. Frode Halle tok seg meget nær av dette, fordi han mente at han burde ha vært hos sine menn på dette tidspunkt og kanskje hatt anledning til å påvirke hendelsesforløpet.

Det var Frode Halles store fortjeneste at han etter kampene fikk samlet bataljonen og med tilkomne reserver bygget den opp igjen til en kampdyktig enhet som han under tilbaketrekning høsten 1944 etter Finlands kapitulasjon under store påkjenninger og med minimale tap førte velberget tilbake til fedrelandet.

Etter hjemkomsten til Norge drev han gjennom at han ble dimittert fra divisjonen til tross for sterkt og alvorlig press fra tysk side. Han ville ikke bli involvert i noen kamphandling i Norge.

Hans store omsorg for sine menn fortsatte etter krigen, da han var den første formann for den hjelpeorganisasjon som ble stiftet for å hjelpe krigsskadede kamerater og falnes etterlatte.

Ved hans bære går idag våre tanker først og fremst til hans familie som vil oppleve savnet, framfor alt hans barn, barnebarn og søsken.

Vi kamerater vil minnes ham i takknemlighet og ærbødighet, ikke bare som den avholdte offiser fra krigens dager, men også som den gode kamerat og venn i de mange etterfølgende år.

"Ich hatte einen Kameraden ,einen besseren findst du nit."

Vi lyser fred over Frode Halles minne.